

Universitat: ajut i diàleg

En la sessió inaugural del nou curs acadèmic, la Universitat de Girona va lliurar la seva Medalla a la Diputació, en reconeixement al paper determinant que la corporació va jugar en el seu naixement i que ha continuat jugant durant la seva ja llarga trajectòria i fins avui mateix.

L'any 1969, quan unes discretes ordres ministerials creaven les primeres realitats universitàries gironines d'aquest segle, la Diputació fou potser la institució que va creure més clarament en el projecte i que va apostar més decididament i decisivament a favor d'una proposta que molts consideraven utòpica o arriscada. En aquells moments de fortes reticències i de consens limitat, la Diputació va canalitzar les peticions oficials i els tràmits legals, va posar la Casa de Cultura a disposició del nou centre i va aportar una part substancial dels recursos econòmics indispensables per impulsar la primera embranzida i per garantir-ne el mínim funcionament. Vint-i-vuit anys després d'aquell tímid començament dels estudis superiors, la Universitat de Girona, complexa, diversificada i massificada, ja ha deixat un solc profund en moltes persones i ha modificat considerablement la fesomia de la vida col·lectiva. Els milers d'alumnes de les diferents facultats i escoles, els centenars de títols obtinguts, els edificis estrenats i els començats a construir, la incorporació d'estudis nous i la volada assolida pels tradicionals, tot plegat configura una realitat indiscutible i indefugible, incorporada definitivament al nostre horitzó cultural i social sense possibilitat de retrocés.

En aquesta hora de plenitud i d'esperances, però també de dificultats i de limitacions, seria bo que la Diputació, fidel a aquell esperit inicial que li ha fet merèixer la Medalla de la UdG, perseverés a fer-li costat amb el seu ajut econòmic i amb la seva solidaritat institucional. I seria bona també la lògica contrapartida: que la UdG, superada l'etapa de la consolidació interna, dediqués progressivament més atenció al món que l'envolta i es lliurés a rendibilitzar socialment el capital científic i humà que atresora a través d'una projecció exterior més àmplia i d'un diàleg més freqüent i més intens amb el seu entorn.

Índex i internet

En ocasió d'aparèixer el nostre número 150, vam expressar el propòsit d'editar un índex de la Revista que recollís i sistematitzés el contingut de tots els números publicats des del seu naixement, per tal de facilitar un accés més operatiu a la informació i l'opinió aplegades en aquestes pàgines.

Després de sortejar alguns entrebancs, ja és al carrer l'Índex 1955-1995, un volum de la mateixa mida de la revista, però d'un gruix de 400 pàgines, en el qual s'han classificat els més de 4.000 articles apareguts entre el número 1 i el 173, dividits en tres grans apartats: autors, matèries i ressenyes bibliogràfiques. La tasca d'ordenació; acollida als últims progressos informàtics, ha estat duta a terme per Dolors Grau i supervisada pel Consell de Redacció.

Paral·lelament, la Revista de Girona ha muntat la seva pàgina web, en la qual s'hi ha penjat la totalitat dels índexs, multiplicant-ne així els canals i les fórmules d'accés i assegurant-ne, a més, l'actualització permanent.

Ens plau molt de poder posar a disposició de tothom aquestes noves eines de consulta del patrimoni escrit acumulat en el decurs de les quatre últimes dècades.